

IRA VERSUS MANSUETUD

L'ira, l'empipar-se o indignar-se és una emoció que té a veure amb la captació d'alguna cosa com a injusta o que trepitja els meus drets, la meva dignitat.

Quan algú no em saluda, dic: “Quina barra! Què s’ha pensat?” I m’ofenc. Quan algú m’agafa un llibre sense permís, penso: “Quina cara que té!” I m’empipo...

Però, i si no m’ha saludat perquè no m’ha vist i resulta que el llibre el tinc sota el coixí?

L'ira brolla de la interpretació que donem als fets. Per què no qüestionem la nostra interpretació dels fets abans de donar canxa al nostre empenyament?

Sant Francesc diu que l'ira ve d'una apropiació d'allò pel qual m'irrito. Si m'empipo perquè m'han pres el llibre, estic apropiat del llibre, si m'irrito perquè m'insulten, estic apropiat de la meva imatge, si perdo els estreps perquè no em consulten, estic apropiat del meu càrrec.

En definitiva, el que s'irrita no és pobre. L'ira és símptoma de la impuresa del nostre cor, de no viure desapropiats (Adm 11,3).

A l'Admonició 14 Francesc dóna un criteri infal·libre per desemmascarar la falsa religiositat:

“Benaurets els pobres d'esperit, perquè d'ells és el regne dels cels (Mt 5, 3). N'hi ha molts que, persistint en oracions i oficis, practiquen qui-sap-les abstinències i afliccions en llurs cossos; però per una sola paraula que els sembla d'ésser injuriosa a llurs persones o per qualsevol cosa que se'ls prengui, escandalitzats, de seguida es contorben. Aquests no són pobres d'esperit, ja que el qui és veritablement pobre d'esperit, es nega a si mateix i estima els qui li peguen a la galta”.

Teràpia

És molt bo qüestionar-se pels motius de la nostra ira. A la Bíblia, Déu pregunta a Caïn: “Per què t'irrites?” I a Jonàs: “Realment tens motius per empipar-te d'aquesta manera?” Però aquests no escolten, només escolten els seus pensaments ressentits.

El qui sí escolta és Naaman el Siri (2Re 5), que raona i rectifica davant de la pregunta del seu criat.

I, a l'Evangelí, Jesús qüestiona al soldat pels motius de la seva ràbia: “Per què em pegues?” I a Maria Magdalena: “Per què plores?” És molt sa fer-se preguntes pels motius reals de les nostres passions.

I, per desapropiar-nos, l'única solució és estar ple de Déu. Quan el nostre cor està ple de l'Esperit Sant, ja no necessita res més, i som

lliures, alliberats de la propietat de les coses, alliberats dels nostres drets i de la nostra fama.

Preguntes:

- *Quina és la meva passió dominant?*
- *Com hi lluito?*
- *Com m'ajuda Jesús a apaivagar-la?*
- *Algun text de la Bíblia que em sigui terapèutic?*

